

strava byla dosti nuzná a nedostačovala. Nalézacímu soudu bude při řešení řečené otázky přihlížeti náležitě ku zodpovídání se obžalovaného a zejména uvážiti, nebyl-li obžalovaný v dobré víře utvrzen chováním se velitele baterie. Nedostatek určitého zjištění úmyslu obžalovaného, poškoditi svým jednáním vojenský erár, má v zápětí, že zrušovací soud není s to ještě ve věci samé rozhodnouti a že tedy nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního líčení (§ 288 č. 3 tr. ř.).

Čís. 506.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Odvolání odsouzeného pro přečin nebo zločin předražování do výroku, jímž bylo nařízeno uveřejnění rozsudku, jest nepřipustným; přípustným jest pouze proti způsobu uveřejnění.

(Rozh. ze dne 9. července 1921, Kr I 74/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl odvolání obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Chrudimi ze dne 16. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem pleťích dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., pokud jím nařízeno bylo uveřejnění nálezu.

D ů v o d y:

Odvolání obžalovaného do uveřejnění rozsudku jest nepřipustno, ježto § 23 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. nařizuje při odsouzení pro přečin nebo zločin předražování obligatorně uveřejnění nálezu v jednom nebo několika časopisech na útraty obžalovaného, jakož i vyvěšení neb jinaké vyhlášení nálezu toho v obci, kde vinník bydlí a v obci, kde se dopustil trestného činu. Je proto uveřejnění a vyhlášení rozsudku při odsouzení pro přečin nebo zločin předražování trestem absolutním, jehož uložení není nikterak závislým na volném uvážení soudu, který trest naopak soudem v případě odsouzení obžalovaného vysloven býti musí, důsledkem čehož je odvolání do uveřejnění rozsudku — a to neodvisle od předpokladů v druhé větě §u 283 tr. ř. uvedených, nepřipustným. Z toho však, že odvolání je, jak již vyloženo, nepřipustno proti uveřejnění samotnému, plyne, že odvolání lze jen připustiti proti způsobu uveřejnění, tedy na příklad proti tomu, že uveřejnění nemělo býti nařízeno v tom neb onom listě a pod. Obžalovaný nestěžuje si však do způsobu uveřejnění, nýbrž brojí docela všeobecně proti uveřejnění vůbec, míně, že je příliš rigorosní. Jeho odvolání je proto nepřipustné.

Čís. 507.

Kontrolor okresní nemocenské pokladny požívá ochrany §u 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. července 1921, Kr I 938/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budě-

jovicích ze dne 8. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., shledává zmatečnou stížnost mylným podřadění činu, obžalovanému za vinu kladeného, pod § 81 tr. zák. z té příčiny, že kontrolora okresní nemocenské pokladny nelze považovati za osobu chráněnou §em 68 tr. zák. Názor tento je nesprávným, nacpak dlužno přisvědčiti stanovisku, zaujatému nalézacím soudem, pro jehož bezvadnost mluví již ta okolnost, že zákon ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák. vděčí svůj vznik péči státu o blaho dělnictva, a že tím byla instituce nemocenských pokladen svěřena zvláštnímu dohledu a vlivu vlády. Citovaný zákon vykazuje též celou řadu pozitivních ustanovení, z nichž je zjevně patrnou veřejnoprávní povaha okresních nemocenských pokladen. Tak stanoví § 1 obligatorní pojištění dělníků pro případ nemoci; dle §u 12 má politický zemský úřad podstatný vliv na zřízení nemocenských pokladen, na ustanovení jejich obvodů, jakož i jejich činnost; v §u 14 je politickému zemskému úřadu vyhrazeno schválení stanov pokladny; dle §u 19 jsou okresní nemocenské pokladny podrobeny státnímu dohledu politických úřadů první stolice; podle § 20 může za předpokladů tam uvedených nahrazena býti správa okresních nemocenských pokladen státními orgány; trestati přestupky zákona, v §§ 67 a 68 blíže naznačené, přísluší politickým úřadům (§§ 69 a 70); § 73 zavazuje též obce, by spolupůsobily při provádění tohoto zákona a tak dále. Z toho, co uvedeno, plyne, že jsou to veřejnoprávní zájmy, jež docházejí ochrany činností okresních nemocenských pokladen, vyvíjenou pod státním dohledem. Okresní nemocenské pokladny jsou proto institucí veřejného práva, jejich správu a to bez jakéhokoli omezení dlužno pokládati za vládní záležitost ve smyslu §u 101 tr. zák. a přísluší tudíž všem orgánům, pověřeným správou tou, bez výjimky ochrana §u 68 tr. zák. Nemůže býti proto nejmenší pochybnosti, že kontrolora okresní nemocenské pokladny dlužno pokládati za vrchnostenskou osobu, stojící pod ochranou §u 68 tr. zák., i kdyby jeho činnost záležela v těch úkonech, jež zmatečnou stížnost vypočítává (v kontrole, zda některá osoba jako nemocná u nemocenské pokladny ohlášená je skutečně nemocnou; v doručování platebních rozkazů a vybírání peněžitých nemocenských příspěvků), poněvadž i tyto úkony náležejí nesporně do oboru správy, jež, jak vytknuto, beze všeho omezení tvoří záležitost vládní.

Čís. 508.

Zatajení zásob.

Speciálním ustanovením §u 44 čís. 1 nařízení ze dne 13. září 1920, čís. 520 sb. z. a n. bylo derogováno, pokud jde o brambory, generální ustanovení §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. července 1921, Kr I 131/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při